

De er ingenting. Men de oppfører seg som superstjerner.

Trude Ringheim
tri@dagbladet

GLEM MATCHEN! Når England spiller mot Portugal i dag foregår det virkelige sirkuset på tribunen: VM i fotballkoneri. Årets mesterskap står mellom Victoria Beckham og Coleen McLoughlin. Kona til Beckham og kjæresten til Roo-

ney. Veteran mot ny mediayndling. Anoreksiheks mot partybabe. Trutmunnhurpe med forsøk på upper class-stil versus jordnær harryste.

WAG = wives and girlfriends. WAG-enes eneste meritter er å være sammen med en engelsk spiller på landslaget. Signifikante kjennetegn: Selvbruningskrem, desginerjeans, solbriller, designervesker og ukentlige

shoppingbudsjett på nivå med et middels norsk kommunebudsjett.

13 500 kroner i sekundet svidde seks av fotballkonene av – under én times shopping i Baden-Baden. Byen ble renset for Gucci, Dior, Dolce&Gabana og Fendi. God fotballhustru blir hun ikke uten svart belte i shopping. Det er til gjengjeld det eneste hun trenger å være god til.

SORRY POSH. Coleen har tatt over.

Jenta fra arbeiderklassestrøket i Liverpool, der også Wayne har vokst opp, har gått fra blubbete «girl nextdoor» til glamgirl, og viser seg fram i Robert Cavallishorts, Christian Louboutin-sko, Gucci-briller og Fendi B-håndveske. Coleen har gått fra 50 kroner timen til 70 millioner i banken.

POSH SLITER. Ikke bare med den unge rivalen. Etter kampen mot Trinidad og Tobago skal WAG-ene ha blitt sittende fast i trafikken. På flyplassen ventet nok en dårlig nyhet: Flyet ble én time forsinket. Da sprakk det for beinranget som skrek til en vettskremt flyplassansatt:

«Man behandler oss verre enn hunder».

Kvinneavis for menn?

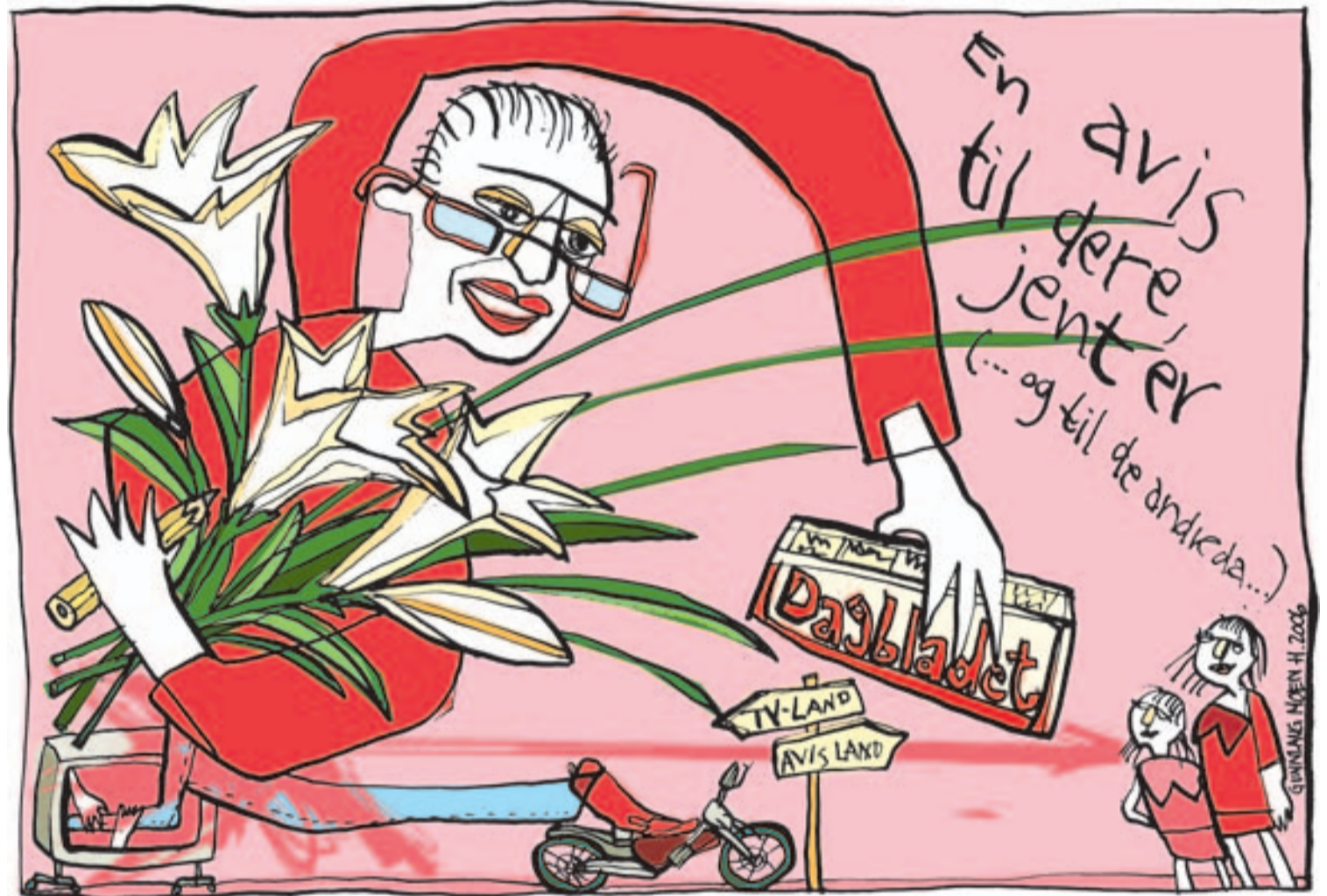
Kjetil Rolness
kjetil@rolness.no

SI HVA DU VIL om Dagbladet, men denne avisen er konsekvent: Dagbladet er, som alle vet, mot prester, men for kvinnelige lesbiske prester. Dagbladet er også mot sjefredaktører (særlig de som står bak nedbemanninger), men for kvinnelige lesbiske sjefredaktører (selv om de har stått bak tilsvarende nedbemanninger selv). Det følte derfor helt riktig at Anne Aasheim i forrige uke ble avisens *First Lady in Red*. (Du tok dobbeltbetydningen?)

Snakk om pressehistorie med filmpotensiale! En snauklipt blondine i knallrød lærjakke (og ditto briller, belte, veske og sko!) oser inn i Akersgata på sin Yamaha 650 Dragster, kaprer som første norske kvinne toppjobben i en stor riksavis, annonserer et «modigere, tøffere og røffere» Dagbla, – og legger til: «Firmaparkeringsplass til MC-en var selvsagt en viktig grunn til at jeg tok jobben.» Hot shit. Anne Holt kunne ikke skrevet et bedre manus i fylla.

TILTREDELSEN TILTREDES! Bare så det er sagt. Mulig noen gamle gubber skjelver i Dressmannbuksa, men vi gutta er ikke redd for macho-babes. Noen av våre beste venninner bruker snus og kjører traktor. Vi har heller ikke sett Aasheim med røde strømper, og frykter ingen femi-ideologisk dreining av Dagblad-skuta. Påtroppende redaktør er mot salg av kvinnekroppen, men for salg av sexannonser. Showet fortsetter med stø kurs i begge retninger, i alle fall til nettet snører papirutgaven fullstendig sammen.

Vi sier ja takk til en styrket nyhets- og kulturprofil, men lurer på hva Aasheim mener med skjerpning av avisens *kvinneprofil*. Det er som Se og Hør skulle varslet mere kjendisstoff. Hva har satsingen på magasin-, feature- og forbrukerstoff handlet om, annet enn kropp, helse, mat, reise, mote, interiør, livsstil og andre myke verdier annonsører gjerne vil prakke på hjemmets innkjøps-sjef? Vi har fått grundig dekning av både sex og samliv, med endeløse velmenende ekspertråd fra kvinner. Vi har pindadø fått et sports-bilag som ligner et kvinneblad! Folk elsker å klage over Dagbladet (det er en av øvelsene som definerer en norsk «intellektuell»), men hvilket kvinneblad savner mere stoff rettet mot sitt eget kjønn i denne avisen – eller for den saks skyld hos konkurrente-

ne som alle tilbrakt de siste årene på frenetisk damejakt?

Det er enda vanskelige å skjønne hvordan en ekstra feminisering skal redde papiravisene fra fortapelse. Opplagssvikten *sammenfaller* med satsingen på privatnyttig «DU»-stoff og lange, lekre artikler til kvinnelig fordyppelse, mens stadig flere klikker seg inn på kjappe, tabloide nettnyheter ispedd kuriosas, pupper & lår og rap fra folkedypet. Harrylinjen har seiret, og Harry er en mann.

ALLER MINST KLOK blir vi på Aasheims sitatvennlige tankekors: *En god avis for kvinner, er en god avis for menn.* (Til og med en «gnistrende god avis for menn!») Det er slike setninger man får til drøfting i stiloppgaver på gymnasen eller på ex-phil.-eksamen. Hva gjør utsagnet mulig? Kunne man for eksempel ha sagt: «En god bok for kvinner, er en god bok for menn?» No way. Ekte mannfolk leser ikke romaner. Kunne man sagt: «Et godt ukeblad for kvinner, er et godt ukeblad for menn?» Kun som stand-up-komiker. Men altså: *En god avis for den ene halvdel av befolkningen, er en god avis for den andre halvdel av befolkningen.* Dét kan man si – uavhen-

gig av fakta, på fullt alvor, ustraffet, endog til applaus – vel og merke om man taler kvinners sak. (Det motsatte utsagn ville vært plumt diskriminerende.) Setningen er gangbar bare så lenge Dagblad-menneskers ryggmargrefleks sier at kvinner generelt er undertrykt og fortjener støtte for sine interesser – som enhver annen svak gruppe ...

I POSE OG SEKK: Aasheim sa samtidig at de svake egentlig er de sterke: «Kvinnene er de mest krevende leserne vi har. De vil ha kvalitet. De vil ha etterrettelighet. De er lei av bullshit og uvesentligheter. De er kvalitetsbevisste, begavete, gjerne høyt utdannede.» Og – som vi skjønner: Kvinner kan drømme! Her er de jordnære fakta:

Ingen utdanning kan kurere kvinners sans for bullshit. Kvinner elsker bøker og TV-serier der heltinnene er kroppsfikserte, narcissistiske nervevrak. Kvinner leser ukeblader som anbefaler å sitte på toppen under samleiet, for da tar brystene seg best ut. Kvinner kan lete i tyve år etter den perfekte dongeribuxen som lurer drømmemannen til å tro de har strutterumpe (se Magasinet 22.04). Og slik kan vi fortsette:

Kvinner gjør det meste av arbeidet hjemme, på grunn av en husmorstolthet de ikke vil vedstå seg. Kvinner velger lavere former for høyere utdanning, og søker seg frivillig til sektorer med lav lønn og prestisje. Og får de en lederstilling, krever de mindre betalt enn menn. Gro G. Kielland, direktør for 700 ansatte i oljeselskapet BP i Norge, ble denne uka spurt av Aftenposten hva hun tjener: «Jeg vet ikke helt, det har min mann oversikten over.»

EN TENDENSISØS framstilling? Neppe mer enn Aasheims kvinnebilde. Men det lyder vakkert å tillegge kvinner fellesmenneskelige, fortrinnlige egenskaper. Kvinnene (som ganske riktig utgjør utdanningens fortropp, statistisk sett) er ifølge Aasheim «representative for hele Dagbladets publikum». Kvinnene står altså for det beste i *begge* kjønnene. Hun er kunnskapssamfunnets idealmenneske, kvalitetsbæreren blant akterutseilte harrymenn. Denne sexismen med motsatt fortegn er blitt popfeministisk rutine: Først sorterer man mennesker etter kjønn, uten tanke for andre og kanskje viktigere skillerlinjer. Så sier man – bare såvidt mellom linjene – at kvinner er

best. Men de man egentlig sikter til, er et bestemt segment som man tilfeldigvis tilhører selv – middelklassekvinner med akademisk bakgrunn og middelkulturelle interesser. Holdningen er ikke bare sosial nærsynt og selvforherligende, men fornærmende for virkelig oppegående kvinner. Slik reagerte en venninne av meg på Aasheims programerklæring: «Det er det verste jeg har hørt. Skandaløst! Når kjønn brukes på denne måten, blir jeg veldig, veldig sliten. Det er dustete og flaut. Og gammeldags.»

Derfor: *Mere kvinnestoff? Til beste for menn?* Kjære Anne Aasheim. Vi trenger ikke mer politisk korrekt nytale for et galleri som vet bedre, uten å tørre å innrømme det. Det både Dagbladet og andre norske blandingsaviser trenger, er redaksjonelt orienterte ledere som kan heve fanen for en *bedre journalistikk*, både av den tabloide, gravende, underholdende og analyserende sorten. Den må gjerne være bevist forskjellen mellom kvinner og menn (f.eks. ved å søke bedre balanse i kildeutvalget), men dens *kvalitet* har absolutt ingenting med kjønn å gjøre. Tvert imot har typisk kvinnestoff en lei tendens til å bli kjønns-løst.